

Vlček a nejlepší kamarád

Jan Andersen

 PRESS

Vlček a nejlepší kamarád

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Andersen
Vlček a nejlepší kamarád – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Vlček a nejlepší kamarád

Jan Andersen

Ilustrovala Marcela Jaklová

 CPRESS

1. kapitola

Vlček míří zpátky na ostrov

Vlček je tak natěšený, že by nejradši běhal doko-
lečka a štěkal z plných plic. Celou dobu radostí
vrtí ocáskem a přešlapuje z packy na packu! Do-
šlo mu totiž, proč dnes museli vstávat, ještě když
byla venku tma a pak jeli celou věčnost autem.
Avšak teprve až uviděl přístav a moře, bylo mu
jasné, kam mají vlastně namířeno. Jedou znovu
na ten ostrov, kde trávili minulé léto. A loď při-
pravená vyplout už na ně čeká!

Vlček kapitána ihned poznal. Lehce zaškubal
vodítkem, aby Ema a Leon pochopili, že se nutně

musejí protlačit před ostatní, aby mohli kapitána pozdravit. Avšak nepomáhá ani krátké zaštekání. Děti stále nerozumějí, co po nich Vlček chce.

„Na lodi je místa dost, všichni se tam vejde. Nemusíš mít strach, že bychom tu zůstali,“ napomíná ho Leon.

„Je pravda, že postávat tady ve frontě je na nic, ale nemůžeme předbíhat, to by způsobilo jen problémy,“ dodává Ema.

Andrea, Emina a Leonova maminka, neříká vůbec nic. Musí dávat pozor, aby jí ten plešatý pán se slunečními brýlemi, který stojí za ní, zase nenarazil kufrem do nohou. Udělal to totiž už dvakrát. A ani se neomluvil!

Vlček se už chtěl otočit a zavrčet, aby si ten plešoun všiml, že tam není sám. Avšak ten vůbec nevypadá, že by mu to mohlo nějak vadit. Možná by bylo lepší, kdyby mu prostě Vlček ten kufr počůral. To by mu už rozhodně vadilo! Ale v ten moment, co zvedl nohu a chystal se provést

akci, si všiml kapitána, jak nahoře na lodi kontroluje lístky.

Opět zatahá za vodítko a zaštěká. Na to se ozývá další pes odněkud zepředu. A pak ještě třetí, který už je na lodi.

V tom někdo z lidí začne nadávat a jeden malý chlapec se rozpláče a vystrašeně zavolá: „Nechci na ostrov, když tam jsou psi, kteří pořád hlasitě štěkají!“

Avšak ostatní psi přesto štekat nepřestávají a Vlček to přece nemůže nechat jen tak bez odpovědi!

Co se děje? zaštěká. Máte strach z plavby lodí? To nemusíte. Trošku to houpe a smrdí kouřem, jinak nic. A ten kapitán je můj přítel, jen abyste věděli!

Čím déle po sobě štěkají, tím více lidí se začíná rozčilovat.

„Už buď konečně ticho,“ okřikne ho Leon.

„Sedni,“ přikáže mu Ema.

Vlček si sedne a krátce zavrčí ocáskem, aby na něj nebyli naštvaní.

„Nehraj si na nevinátka,“ ukazuje na něj prstem plešoun. „Ty jsi totiž začal. Moc dobře jsem to slyšel!“ Nato se otočí k Andree. „Pokud nejste schopná mít toho Vašeho čokla pod kontrolou, tak byste radši měli zůstat doma.“

„A pokud Vy nejste schopen mít ten Váš kufr pod kontrolou, tak byste měl na ostrov radši doplavat, než někomu doškrábat nohy,“ odvětila na to Andrea.

„To je teda nestydatost,“ brblá plešoun a posune kufr tak dopředu, že to Vlčka div nerozmáčkne o Leonovy nohy.

Vlček na kufr zavrčí a vtom to ucítí. V kufru musejí být klobásky. A sýr! A ještě něco jiného, co tak dobře voní, že se neudrží a začne oblizovat kožený pásek, kterým je kufr zavřený. Náhodou přitom zuby narazí na jeho konec. Tahá a škuje, aby jej dostal z přezky ven a tím kufr otevřel.

„Ne! Pust!“ slyší volajícího Leona.

Ema se jej snaží odtáhnout, během toho, co plešoun řve: „Ten pes mi chce sežrat kufr! Jestli něco rozbije, tak... tak vám to ukážu. Zažaluju vás za poškození majetku!“

Vtom Vlček cítí, jak ho nějaká silná ruka popadá za krk a zvedá do výšky. Cloumá a škube sebou, ale ruka ho drží příliš pevně.

„Copak se to tu děje?“ slyší hluboký hlas.

„Je to zcela jednoduché, jestli ten pes bude dělat problémy, nemůže na loď!“

Ten hlas odněkud zná, ale až potom, co se mu podaří trošku pootočit hlavou, si všiml, kdo ho to vlastně drží! Samou radostí zakňučí.

V ten stejný moment ho poznává i kapitán.

„No to snad ne! To je přece můj malý kamarád z loňska. Copak ty tu děláš?“

Kapitán ho k sobě přitiskne a Vlček mu na pozdrav olizuje celý obličej a ucho. Bohužel však přitom tlamou zavadí o kapitánskou čepici! Než ji

kapitán stačí chytit, odvane mu ji z hlavy prudký vítr, který ji nese přístavem vysoko ve vzduchu nad lidmi k...

„Ne, už zase,“ zanaříká kapitán a rychle pokládá Vlčka na zem, aby se mohl rozběhnout za svou čepicí. Vlček se rozbíhá také a kličkuje mezi lidmi, aniž by reagoval na Emino a Leonovo volání. Musí kapitánovi pomoci, to je jasné, ale čepice už plave ve vodě a vlny ji unášejí pryč.

Vlček nepotřebuje dlouho na rozmyšlenou. Odráží se ze všech tlapek a skáče do vody. Oči má pevně zavřené a zadržovaný dech, když po břiše dopadá do moře.

Úplně zapomněl, jak je studené. Mnohem studenější než rybníček doma, kde plavou kachničky. Pádluje packami, dokud se s odfrknutím opět nevynoří na hladinu. Zatřepe hlavou tak, že voda špláchá na všechny strany. Čepice plave nedaleko od něj. Vlček se k ní nechá svést další vlnou tak blízko, že je schopný čepici popadnout do tlamy.

Avšak zídka, ze které právě skočil do vody, je příliš vysoká na to, aby na ni zase vyšplhal. Musí se tedy otočit a plavat jiným směrem, kde je břeh mělký a bahnitější.

Plavat s čepicí v tlamě je pěkně náročné. Neustále má v nose slanou vodu, ale zvládá to! I kapitán už mu spěchá naproti a v botách a kalhotách se prodírá vlnami. Opět ho bere do náruče, jako by mu bylo úplně jedno, že i jeho slušivá košile bude mokrá skrz na skrz.

„Vůbec jsi se nezměnil,“ spustí kapitán. „Jsi pořád stejně odvážný! Ale slib mi, že už nikdy neskočíš kvůli hloupé čepici do přístavu, slyšíš? Je to příliš nebezpečné. To si zapamatuj!“

Vlček moc nechápe, co tím kapitán myslí, ale to je vlastně jedno. Hlavní je, že je šťastný, že má zase svou čepici.

Otočí se směrem k přístavišti a štěká tak hlasitě, jak jen dokáže, aby dal Emě a Leonovi vědět, že je vše v pořádku. Oba psi štěkají zpátky: *Vedl sis dobře! Na to bychom si vůbec netroufli.*

Už se tady vyznám! štěká Vlček. *Jen je třeba si dát pozor, aby se vám do nosu nedostala voda. To je vše!*

Kapitán si s úsměvem nasazuje promočenou čepici a volá na lidi stojící u zídky: „To je Vlček! Ten nejchytřejší pes, kterého znám. Ničeho se nebojí!“

Samozřejmě, že se Ema, Leon i Andrea zlobí, protože je Vlček neposlechl. Avšak jakmile se

k němu nahrnou všichni ostatní, aby jej mohli obdivovat a chtějí si jej nutně alespoň jednou pohladit, všimne si, že je na něj jeho rodina velmi pyšná.

Dokonce i plešoun se k nim nyní chová přátelsky! Jakmile jsou už nahoře na lodi a hledají místo k sezení, položí svůj kufr na sedadla vedle nich, otevře kufr a vytáhne z něj šest klobásek! Jednu pro Vlčka, další pro Emu a pak i pro Leona a Andreu. Jednu pro sebe a pak ještě další pro Vlčka, který tu první samozřejmě už dávno spořádal.

„Jestli svého psa budete chtít dát jednou pryč, dejte mi vědět,“ povídá plešnou s plnou pusou. „Hned bych si ho vzal.“

„Na to můžete rovnou zapomenout,“ odvětil Leon. „To je náš pes. Nikdy ho pryč nedáme.“

„V žádném případě,“ potvrzuje Ema s tak zlým pohledem, že plešoun rychle zvedá ruce nahoru a říká: „Dobře, pochopil jsem. Ale mohl bych si s ním alespoň rychle udělat fotku?“

Vytáhne mobil z kapsy a udýchaně se posadí.

„Hop!“ zvolal Leon, aby Vlček vyskočil na místo vedle něj.

Samozřejmě, že Vlček pochopil, co má dělat. Ale i přesto prostě sedí a předstírá, že pozoruje racky, kteří krouží kolem lodi.

„Cože? Copak to s ním je?“ diví se Leon.

„To je přece jasné,“ hihňá se Ema. „Zadarmo ani kuře nehrabe. Zaručeně už dávno ucítil, že v tom kufru nejsou jen klobásky.“

„Tak tím to je,“ žasne plešoun a vytáhne z krabičky plátek sýra. „Dal by sis trochu sýru?“

Haf! odpovídá Vlček a jedním skokem už je vedle něj.

„Pěkně chytřej,“ poznamená pán. „Ale taky pěkně nenažranej.“

„Očividně není jediný,“ říká Andrea tak tiše, že to naštěstí plešoun neslyší.

Plavba je až příliš rychle u konce. Jakmile Vlček zjistil, že je v kufru ještě pytlíček s voňavými

oříšky, a že on má oříšky velmi rád, loď už zastavuje v přístavu.

V tu chvíli Leon zvolá: „Koukejte, vidíte v přístavu ten koňský povoz? Kočí drží v rukou nějakou ceduli! Zdá se mi to, nebo tam opravdu stojí...“

„Nezdá se ti to,“ přeruší ho jeho sestra. „Opravdu je tam napsáno ‚Vlček‘“.

„Vlček s rodinou,“ čte Andrea nahlas. „To jsme my! Nemusíme se vláčet pěšky. Do kempu nás vezmou kočárem. Ale odkud ten kočí ví, že přijždíme dnes?“

Jakmile se všemi zavazadly dorazí k povozu, chce se Leon pro všechny případy radši ujistit: „Přijel jste opravdu pro nás?“

„Znáte někoho s jménem Vlček?“

„To je náš pes.“

„A jede sem na prázdniny s vámi?“

„To ano, ale...“

„Tak nastupovat, honem.“